

© Editura RAO 2016
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză de Irina Chiș-Dan / Lingua
Connexion

2016

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Ilustrații
© Sir John Tenniel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARROLL, LEWIS

**Aventurile lui Alice în Țara Minunilor : Alice în Țara
Oglinzii și ce a găsit acolo** / Lewis Carroll ; il. de Sir John
Tenniel ; trad.: Irina Chiș-Dan prin Lingua Connexion. - București :
Editura RAO, 2016

ISBN 978-606-776-196-2

I. Tenniel, John (il.)
II. Chiș-Dan, Irina (trad.)

821.111-93-34=135.1

LEWIS CARROLL

Aventurile lui
Alice în Țara Minunilor
Alice în Țara Oglinzii
și ce a găsit acolo

editura rao

Așadar, Doamna mea,
Lăsând deoparte trucuri și feste
Ți-am ura, de s-ar putea,
La mulți ani și Crăciun de poveste!
Crăciun, 1867

Capitolul 1

PRIN VIZUINA IEPURELUI

Alice se plictisise să stea pe bancă, lângă sora ei, și să nu facă nimic; o dată sau de două ori trase cu ochiul la cartea surorii ei, dar nu avea nici imagini, nici dialoguri. „Ce rost are o carte dacă nu conține nici imagini, nici dialoguri?” se întrebă Alice.

Așa că se gândi (atât cât putea, pentru că se simțea foarte adormită și lipsită de vlagă din cauza caniculei) dacă plăcerea de a face o ghirlandă din margarete merita efortul de a se ridica și de a culege florile, când, deodată, un Iepure Alb, cu ochii roșii, trecu în grabă pe lângă ea.

Nu era nimic deosebit în această întâmplare, iar Alice nici nu ar fi băgat-o în seamă prea mult, dacă nu ar fi auzit Iepurele zicând:

– O, Doamne! O să întârzie!

Când s-a gândit la asta mai târziu, și-a dat seama că acest fapt ar fi trebuit să îi atragă atenția, dar la momentul respectiv totul i se părea foarte normal; însă

când Iepurele scoase un ceas din buzunarul vestei și se uită la el, după care se grăbi, Alice se ridică în picioare pentru că își dădu seama că nu mai văzuse niciodată până atunci un iepure cu o vestă din care să scoată un ceas de buzunar. Arzând de curiozitate, alergă după el prin poiană și ajunse la timp să-l vadă sărind într-o vizuină aflată sub un gard viu.

Imediat sări și Alice după el, fără a se gândi cum ar mai putea să iasă vreodată de acolo.

Vizuiua era dreaptă, ca un tunel, după care aluneca brusc în jos, atât de brusc, încât Alice nu avu nici măcar un moment în care să-i dea prin minte să se oprească înainte de a aluneca spre ceea ce părea a fi un puț foarte adânc.

Ori puțul era foarte adânc, ori căderea foarte lentă, pentru că găsi răgazul să se uite împrejur și să se întrebe ce se va întâmpla după asta. La început, încercă să se uite în jos, ca să-și dea seama spre ce se îndrepta, dar era prea întuneric pentru a vedea ceva; apoi, se uită la pereții puțului și observă că erau acoperiți cu dulapuri și rafturi pentru cărți; din loc în loc, văzu hărți și poze atârinate. În timp ce aluneca, luă un borcan de pe un raft: era inscripționat „Marmeladă de portocale“, dar, spre marea ei dezamăgire, era gol; Alice nu vru să arunce borcanul, ca nu cumva să omoare pe cineva, așa că îl puse pe unul dintre dulăpioare, în timp ce trecea pe lângă ele.

„Păi, își spuse Alice, după o prăbușire ca asta nu o să mă mai plâng când voi cădea pe scări! Cât de curajoasă mă vor considera toți cei de acasă! Mai ales dacă nu o să zic nimic, nici dacă ar fi să cad de pe casă!“ (Ceea ce ar fi fost foarte probabil.)

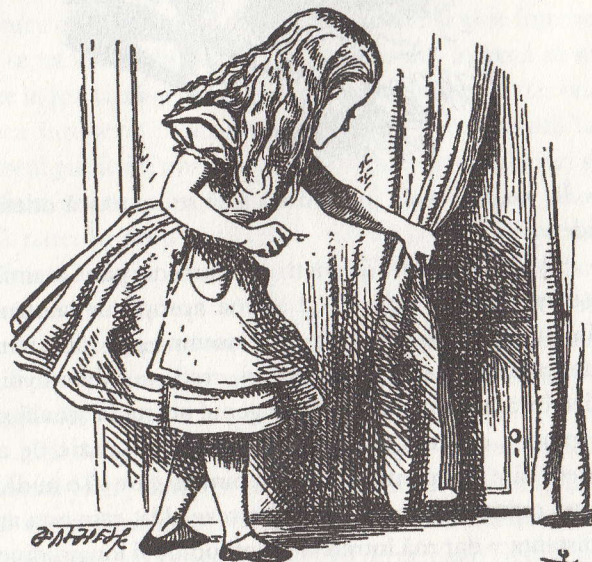
În jos, în jos, în jos. Nu avea să se oprească odată căderea?

– Mă întreb: câți kilometri am alunecat până acum? rosti ea cu voce tare. Cred că mă apropii de centrul pământului. Ia să vedem: asta ar însemna șase mii patru sute treizeci și șapte de kilometri, cred eu. (Vedeți voi, Alice învățase câteva chestii de genul acesta la școală și se gândea că, deși nu era o foarte bună ocazie de a dovedi câte știe, pentru că nu era nimeni care să o audă, totuși, era un moment bun să exerseze.) Da, cam asta ar fi distanța – dar mă întreb la ce latitudine și longitudine am ajuns? (Alice nu avea idee ce însemna latitudinea,

nici longitudinea, dar se gândi că sunt cuvinte frumoase și importante.)

După care începu din nou:

– Mă întreb dacă o să cad direct prin pământ! Ce amuzant va fi să ies prin partea unde oamenii umblă cu capul în jos! Antipatiile, cred – acum era mai degrabă bucuroasă că nu o auzea nimeni, pentru că nu i se părea deloc a fi cuvântul potrivit –, dar va trebui să-i întreb care e numele țării. Scuzați-mă, doamnă, aici este Noua Zeelandă? Sau Australia? (Încerca să fie politicoasă în timp ce vorbea – imaginați-vă cum e să fiți politicoși în timp ce cădeți! Credeți că s-a descurcat?) Și ce ignorantă vor crede că sunt! Nu, nu voi putea întreba, poate voi vedea scris undeva.

În jos, în jos, tot în jos. Nu avea nimic altceva de făcut, așa că, în curând, Alice începu din nou să vorbească:

– Cred că lui Dinah îi voi lipsi foarte mult diseară! (Dinah era pisica.) Sper că își vor aminti de farfurioara ei cu lapte la ora ceaiului. Dinah, draga mea, mi-aș dori să fii cu mine! Nu există șoareci pe aici, mă tem, dar ai putea prinde un liliac, care seamănă foarte mult cu un șoarece, să știi. Dar oare pisicile mănâncă liliaci?

Lui Alice i se cam făcea de-acuma somn, așa că se întrebă, pe jumătate adormită:

– Pisicile mănâncă liliaci? Pisicile mănâncă liliaci?

Și, câteodată, se întreba dacă liliicii mănâncă pisici, dar, din moment ce nu putea răspunde niciuneia din cele două întrebări, nu prea avea importanță cum formula întrebarea. Simțea cum o ia somnul și tocmai începea să viseze că se plimba, mână în mână, împreună cu Dinah și că o întreba, foarte serios: Dinah, spune-mi adevărul: ai mâncat vreodată un liliac?, când dintr-odată buf, buf! dădu peste o grămadă de bețe și de frunze uscate, oprindu-se din cădere.

Alice nu se lovi deloc și sări imediat în picioare. Se uită în sus, dar totul era întunecat deasupra, în fața ei se afla un alt pasaj lung. Încă putea vedea cum Iepurele Alb alearga de-a lungul lui. Nu avea niciun moment de pierdut: Alice fugi ca vântul ajungându-l tocmai la timp ca să-l audă zicând:

– Pe urechile și pe mustățile mele, cât de târziu s-a făcut!

Alice era foarte aproape în spatele lui, dar, când luă curba, Iepurele Alb nu se mai vedea nicăieri. Se afla într-o sală lungă și joasă, luminată de o serie de lămpi atârinate de tavan.

Încăperea era mărginită de uși, dar toate erau încuiate, iar când Alice termină de cercetat fiecare ușă în parte, se îndreptă, tristă, spre mijlocul odăii, întrebându-se cum avea să mai iasă de acolo.

Dintr-odată, descoperi o măsuță din sticlă, cu trei picioare; pe ea nu era decât o cheiță aurie, iar primul gând al lui Alice a fost că s-ar putea potrivi într-una dintre ușile din jur, dar, vai! ori încuietorile erau prea mari, ori cheia prea mică, așa că nu izbuti să deschidă nicio ușă. Totuși, după ce înconjură camera pentru a doua oară, trase de o perdeluță pe care o mai văzuse și înainte, iar în spatele ei descoperi o ușă micuță, de vreo optsprezece centimetri. Vârî cheia în încuietoare și, spre mare ei bucurie, aceasta se potrive.

Alice deschise ușa și văzu că duce spre un pasaj nu mai mare decât gaura unui șobolan. Îngenunche, se uită prin ușă și află acolo una dintre cele mai frumoase grădini din câte văzuse vreodată. Cât de mult își dorea să poată ieși din camera aceea întunecată și să se plimbe printre straturile de flori și printre izvoarele acelea reci, dar pe ușă nu îi încăpea nici măcar capul „și, chiar de mi-ar încăpea capul, se gândi sărmana Alice, nu mi-ar fi de niciun folos fără umeri. Oh, cât de mult îmi doresc să mă fi putut strânge ca un telescop! Cred că aș reuși dacă aș ști de unde să încep“. Vedeți voi, atât de multe lucruri neobișnuite se întâmplaseră în ultima vreme, încât Alice începuse să creadă că doar foarte puține lucruri erau cu adevărat imposibile.

Nu avea niciun rost să stea lângă ușiță, așa că se duse din nou la măsuță, sperând că va găsi o altă cheie sau măcar un manual cu instrucțiuni despre cum ar putea un om să se strângă ca un telescop. De data aceasta, descoperi o sticlă („care în mod sigur nu a fost aici înainte“, își zise Alice), iar în jurul sticlei era o hârtiuță pe care erau scrise frumos, cu majusculă, cuvintele „BEA-MĂ!“.

Era bine că scria pe ea „bea-mă“, dar micuța și înțeleapta Alice nu avea de gând să se grăbească să facă așa ceva.